

Daniel

Daniel

La drept vorbind, Daniel nu se înscrie în cadrul preocupărilor cărții noastre, deoarece nu știm nimic despre părinții lui. Însă el a trăit cam în aceeași perioadă cu tinerii prinți de care ne-am ocupat în capitolul precedent. Erau cu toții de vârste apropiate și nu-i deloc exclus ca și Daniel să fi fost expus acelorași tentații ca ei. Oare să fi fost și el unul dintre tinerii prinți cărora Țefania le adresase un mesaj atât de solemn? Daniel și prietenii lui au refuzat mâncările delicioase ale împăratului Babilonului, preferând să consume zarzavaturi și apă în loc de băuturi alcoolice. „Daniel s-a hotorât să nu se întineze cu bucatele alese ale împăratului" (Daniel 1.8). Această „alipire a inimii" de Dumnezeu care-l caracterizează pe Daniel se regăsește în sânul Bisericii primare (Faptele Apostolilor 11.23) și este un lucru de care avem nevoie și azi, noi și voi toți. O, dacă ar putea copiii noștri să vadă că inimile noastre sunt realmente și pe deplin alipite de Domnul și că noi am rupt orice legătură cu lumea și cu felul ei de a fi, fie că este vorba de îmbrăcăminte, hrană, băutură sau orice alt lucru. Trebuie să putem spune și noi împreună cu Pavel: „Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume" (Galateni 6.14).

Pavel și lumea erau vrăjmași de moarte. Nu aveau nimic în comun, nu aveau ce discuta împreună. Dumnezeu să vă dea harul să-i puteți călăuzi în așa fel pe copiii voștri încât să meargă pe urmele lui Daniel, și nu pe ale fiilor lui Iosia.